

például az önéletrajzi tények és fikciók mesteri lélektani ötvözésével olykor recenzorait is megtréfálja.

Bonné a versfordítást az olvasás legintenzívebb formájának és az írás egyik nagy hajtóerejének tekintí, Keats versei mellett klasszikus és kortárs költők, többek között William Butler Yeats, e.e. cummings, Ghérasim Luca, Emma Lew és a holland Koplant verseit is tolmácsolta. Négy önálló verseskötetet és négy regényt publikált, legutóbb 2009-ben az *AHOGY ELTŰNÜNK (WIE WIR VERSCHWINDEN)* címűt, amely felkerült a frankfurti könyvvásárnak a húsz díjazásra javasolt könyvcímet tartalmazó listájára (longlist), és nagy sikert aratott mind a kritika, mind a közönség körében. Igazi „opus magnum” barátságáról, szerelemről, a hűség és árulás természetéről; a négy évtizedet átfogó cselekmény rejtett középpontja Albert Camus halálos autóbalesete egy francia kisváros, Villeblevin közelében. Mirko Bonné számos díjat és ösztöndíjat kapott, tavaly tavasszal a rangos Marie Luise Kaschnitz-díjat, melyet a tutzingi Evangélikus Akadémia ítél oda. Az ünnepélyes díjátadás 2010 novemberében volt Tutzingban, egy többnapos szimpózium keretében, mely Bonné írói és költői munkásságát mutatta be.

A magyar olvasók Mirko Bonné verseivel először 1996-ban találkozhattak a *HATÁRJÁRÁS / LITERARISCHE GRENZGÄNGE* című kétnyelvű antológiában, amely a hamburgi Rospo és a pécsi Jelenkor Kiadónál jelent meg. A kötet német szerzői Bonné mellett Joachim Helfer és Barbara Stroschein, a magyarok: Darvasi László, Kukorelly Endre és Márton László.

Mirko Bonné

EGY FÉRFI, ELKÉKÜLT ÁLLAL

mindenki szeme láttára alszik.
 Gyere, add a számba a szót,
 talán azt,
 hogyan dobjak egy fillért
 egy római kútba, vagy a soá kútjába,
 vagy inkább egy berregő
 szerencseautomatába.
 Elképzelem, hogy
 Püthia vagy, egy lábú, nyíratlan
 szárnyaid a hátadra simulnak:
 összehajtogatott újságok.
 Olyan vagy, mint Novalis, vagy Sophie
 Tucker? Vagy inkább fából sárkány,
 légi aranyfogat, amit
 fülemülék serege ujjongva röpít?
 Szirén, hiéna: *Crocuta crocuta*,
 szűkszavú lennél, csillag, felhő, a

képmásomat viselő mobil?
 Dallam vagy?
 Kebleid között szenderegni,
 miközben a ház előtt kavarog a hó,
 csak az áram zúg a távvezetékben,
 s az éjszakát megvilágítja
 egy vontató fülkeablakára ragasztott matrica,
 mögötte a sofőr elbóbiskolt a hóesésben.
 Bicegj oda az egyetlen lábadon,
 söpörd el a havat a szárnyaddal,
 hadd prüszköljön a vad, míg el nem olvad,
 s a villámroptű fülemülék mindent beleadnak,
 ússzon fényárban a fülke és a járgány,
 aztán szólj, habanéra! míg a vezeték
 szikrázva csapódik a tetőre.
 Egy férfi, elkékült állal
 a szemem előtt fagy meg.

BESTE KORNÉL JÓÍZÚEN FALSTAFFOL

Felicita, nagy szerencse, de ha esik?
 Nem ugrálhatok, esélyem
 széteső esettanulmány: kétes,
 s belezúgok a szabadesésbe, hát nem?
 Még szerencse, felicita, itt egy alma!
 Kilestem, s hogy elszálltam, rám esett:
 fénye, két almája, egybeesés, tudva,
 hogy mind, ami magában esne, talmi.
 Átesünk a léten, esni, ess, ne vess,
 esendő minden, s esős az eshetőség.
 Decline and fall, lennék emberke Fallada,
 beste Kornél, ha falstaffol esőben,
 Sir John Falstaff, fájától nem estem
 messze, túl nehéz az ember, esne
 pennacsúcsok, óratornyok, állomások
 mentén sárba, újra mélyre, egyre esne,
 mint az őszi lomb, lehullna, s végre
 mezőn rég szétesett falanxok, restek
 elé esik bús fallikus alakban.
 Nem győz megint csak beleesni, nőkbe főleg,